

2. Reformačná báseň a spomienky

Ber fakľu a svieť! (reformačná)

Ako keď z mora slnko slávne vzhodí,
do dialí mizne mračien čierňava,
v záhradách zrejú plody do úrody
a rosa rosí kvety zarána,

ako keď diet'a z postieľočky vstáva
vyzerá teplé oči matkine,
ako keď starkú vzpruží dobrá správa,
že si zas deti k hrudi privinie,

tak mocne zunia v našich ušiach hlasy,
ktoré chcú zhora objat' celý svet,
že Boh nám dodnes núka hviezdu spásy,
na bráne nebies žiadnej zámky niet!

Nevrčia zlostné psiská na priedomí.
Neskrýva dom svoj za hradbami mriež.
Zástupy prúdia: slepí, hluchí, chromí
a s nimi všetci. Aj ty vkročiť smieš!

K modlitbám dietok otcovsky sa skloní.
Nežiada obeť. Obeť nesie sám,
keď sa Mu k pocte rozozvučia zvony,
Pán v našich srdciach buduje si chrám

a dvíha ruku, čo kladivom mieri
na modly všade, kde zavládol blud.
Na Jeho povel vstanú bohatieri,
čo pôjdu Pravdu z prachu zodvihnúť

S p o m i e n k y **dôchodcu na kaplánske roky**

Srdečne Vás pozdravujem,
milí púchovskí cirkevníci. S úctou
a láskou spomínam na ten čas, ktorý
som prežil po skončení základnej
vojenskej služby vo Vašom zbore ako
kaplán v milej rodinke pána farára –
seniora Viktora Šimka. Nebolo to
ľahké obdobie najmä preto, lebo
krutá ateizácia vtedajšieho režimu
pracovala na plné obrátky
a nemilosrdne valcovala všetko, čo
malo v sebe len zárodok
kresťanského presvedčenia. Písal sa
rok 1955-56. Agitátorom neverectva
máločo uniklo. Výsledkom boli
otvorené i skryté zásahy do života
cirkevného zboru i kresťanských
rodín. V zbožných evanjelických
srdciach však bola značná úcta
k Trojjedinému Pánu Bohu, láska
k cirkvi i k bohoslužobnému životu.
Púchovský kostol v tom čase vždy
býval plný. Nábožný spev za
doprovodu nového organa vyznieval
mohutne, s vyznávačskou silou
k oslave nebeského Pána. Pred
historickým oltárom, kde slúžil
bohoslužbu aj učiteľ národov Ján
Ámos Komenský, biskup Jednoty
bratskej, som precit'oval hlbokú úctu
a vďaku zakladateľovi cirkvi
Spasiteľovi Ježišovi Kristovi, že si aj
mňa pozval do svojej služby
a poveril ma zvestovaním Božieho
slova i prisluhovaním velebných
sviatostí.

Púchovský chrám stal sa pre mňa
žriedlom náboženského posilnenia,

Stanislav Kaczmarczyk: Smrť a umieranie z pohľadu Biblie 15.

Biblická zvesť je pre nás nesmierne dôležitá, a to z dvoch dôvodov:

Musíme si celkom jasne uvedomiť, že každý človek, ktorý evanjelium Kristovo nepočul, alebo počul a vierou neprijal, je duchovne mŕtvy, teda oddelený od Boha a v tomto stave môže odísť z tohto sveta vo chvíli telesnej smrti.

Ak chceme ľuďom skutočne pomôcť, potom je dôležité si uvedomiť, že od telesnej smrti nikoho nezachránime, môžeme však byť nositeľmi evanjelia, ktoré môže našich blížnych duchovne obživiť, priviesť do spoločenstva s Bohom a teda radikálne zmeniť zvyšok života, ktorý majú ešte na zemi i celú ich večnosť. Človek duchovne mŕtvy telesne existuje, je však oddelený od Boha ako zdroja života, lásky a svetla. Biblia tento stav klasifikuje rovnako ako stav zatratenia, zahynutia. Z tohto stavu zahynutia nie je inej cesty do spoločenstva s Bohom, jedine Ježiš Kristus a Jeho evanjelium.

Biblia hovorí taktiež o „druhej smrti“ – teda o večnom oddelení od Boha v horiacom jazere. Je teda logické, ak človek prežil celý pozemský život v oddelení od Boha a v tomto duchovnom stave taktiež odišiel zo sveta, že v tomto stave oddelenia od Boha zostane i vo večnosti.

V Starom i Novom zákone boli ľudia, ktorí sa riadili heslom: „Jedzme, pime, aj tak zajtra zomrieme“. Títo ľudia presvedčovali sami seba, že definitívny koniec ich existencie je v hrobe, a preto je jediným zmyslom života jesť, piť a užívať (Iz 22,13, 1K 15,32). V liste Židom 2,15 čítame: „Ježiš svojou smrťou zbavil moci diabla, aby tak vyslobodil tých, ktorí boli strachom pred smrťou držaní po celý život v otroctve.“ Strach pred smrťou a zožierajúca neistota – to sú základné javy, ktoré sprevádzajú človeka umierajúceho bez osobného spoločenstva s Bohom. Tieto javy môžu prechodne prežívať i ľudia, ktorí s Bohom žijú, ak ich spoločenstvo s Bohom je narušené nejakým hriechom, z ktorého nečinili pokánie. V tomto stave nemajú ľudia žiadnu nádej – žiadny výhľad do budúcnosti.

2. skupina: Ľudia, ktorí umierajú s vnútorným pokojom, istotou a bez strachu. Zdrojom týchto duchovných hodnôt je Boh, s ktorým žijú v osobnom spoločenstve.

- Jakob má jasnú víziu pre seba i pre svojich potomkov,
- zvoláva svojich synov, každému z nich osobne žehná a každému dáva jasné duchovné poslanie na cestu života,
- vie s úplnou istotou, že po smrti tela bude pripojený k svojmu ľudu – k Božiemu ľudu,
- dáva jasné inštrukcie o svojom pohrebe, i pohreb má byť prejavom dvoch dôležitých skutočností:

- predovšetkým verejným vyznaním, že mŕtvy patril živému Bohu a teda i k Jeho ľudu a mŕtvy spoliehal a spolieha úplne na Božie zaslúbenie.

Matúš 5:4
Blahoslavení
žalostiaci, lebo oni
potešenia dôjdu.

Rímskym 8:18 Lebo tak
súdím, že utrpenia terajšej
doby nie sú rovné sláve,
ktorá sa má zjaviť na nás.